

Arrest

nr. 258 947 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. KIWAKANA, die *loco* de advocaten Mr. ANDRIEN D. & BRAUN J. verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissing betreffende

verzoekster wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker. Deze beslissingen worden dan ook gezamenlijk besproken.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer slachtoffer te worden van bloedwraak.

De commissaris-generaal stelt in de eerste plaats dat er vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de vermeende bloedwraak. Zo (i) is verzoeker na aankomst in Brussel op hotel gegaan zonder bescherming in te vragen, alvorens naar Ierland te reizen, (ii) volstaat verzoekers verweer niet dat hij naar Ierland wou omdat Albanezen daar een visum nodig hebben en kan verzoeker moeilijker worden gevonden, en (iii) kan van een verzoeker die stelt daadwerkelijk risico te lopen op vervolging bij aankomst in een derde land worden verwacht dat deze zo snel als mogelijk een verzoek tot internationale bescherming indient. Verder worden vragen gesteld bij het gedrag van verzoekers. Zo (i) is het zeer vreemd dat verzoeker direct overging tot het uiten van doodsb bedreigingen, en dit in een regio waar verzoeker zelf verklaart dat de wetten van de Kanun gelden, (ii) volstaat het niet dat verzoeker stelt

dat hij dit deed omdat hij zenuwachtig was, (iii) is het opmerkelijk dat verzoeker na de doodsbedreigingen geen enkele handeling meer heeft gesteld om zijn geld terug te vorderen, (iv) sluit het feit dat verzoekers moeder stief op de dag waarom de termijn van terugbetaling afliep niet uit dat er gedurende de maanden voordien niets is ondernomen, (v) is het merkwaardig dat verzoeker zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd over het onderzoek rond de dood naar Z., (vi) volstaat het niet dat verzoeker louter stelt dat het kan dat de echte moordenaar van Z. reeds is gevonden maar dat hij dit niet weet, (vii) kan van verzoeker worden verwacht dat hij er in zijn situatie alles aan zou doen om zijn onschuld te bewijzen, zoals bijvoorbeeld zijn aanwezigheid in Bajram Curri, en (viii) ondernam verzoeker echter geen enkele actie, en (ix) is het bovendien bevreemdend dat verzoeker zijn broer niet naar Athene is gevolgd louter omdat hij er niet van houdt, wat niet in overeenstemming is met verzoekers beweerde vrees voor zijn leven in Albanië. Verder vormen de documenten die verzoeker aanvoert evenmin een bijdrage tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Zo (i) blijkt uit de beschikbare informatie dat het gangbaar is tegen betaling valse attesteringen te verkrijgen, (ii) blijkt dat het dorpshoofd dat het attest onderschrijft zichzelf voorstelt als het hoofd van een dorp op ongeveer 50 minuten rijden van het dorp van verzoekers', terwijl verzoekster verklaart dat hij hun dorpshoofd was, (ii) komt de handtekening op de brief van A. K. niet eens overeen met de handtekening op zijn identiteitskaart, en (iii) doet dit alles enkel vermoeden dat verzoekers met hun documenten de Belgische autoriteiten intentioneel trachten te misleiden. Er liggen geen andere stukken voor om het overlijden van Z. of de daaruit volgende bloedwraak aan te tonen.

Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij bij een eventuele terugkeer niet kunnen rekening op de bescherming en hulp van de Albanese autoriteiten. Uit de COI van 27 juni 2018 blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. In dit geval heeft verzoeker geen beroep gedaan op de politie. Verzoekers verweer dat hij volgens de Kanun tweemaal schuldig zou zijn indien hij klacht zou indienen, en dat hij het daarom niet deed, volstaat niet. Van iemand die (onschuldig) in een bloedwraak verkeert kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om hem en zijn gezin te beschermen. Tot slot wordt nog aangeduid dat verzoeker zich niet eens bij de Albanese autoriteiten ging informeren omtrent bloedwraak.

3.2. Betreffende de vaststelling dat zij niet dadelijk een aanvraag tot internationale bescherming in België hebben ingediend, stellen verzoekers dat zij inderdaad voor Ierland hadden gekozen om de in de bestreden beslissing vastgestelde reden. Ze stellen, toen zij er achter kwam dat ze ni in Ierland konden blijven, zo snel als mogelijk een aanvraag in België hebben ingediend, maar zij moesten wachten omdat de kantoren tijdens de feestdagen gesloten waren. Zij waren aldus wel snel in hun aanpak en hebben niet gewacht.

De Raad stelt vast dat verzoekers het hier hebben over hun aankomst in België nadat zij uit Ierland zijn teruggekomen. In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat verzoekers voor hun vertrek naar Ierland 5 dagen in België zijn gebleven, en zij op die moment geen aanvraag hebben ingediend. Verzoekers' betoog doet aldus geen afbreuk aan het desbetreffende motief.

Betreffende de bloedwraak herhalen verzoekers dat verzoeker een fout heeft begaan door doodsbedreigingen te uiten. Zij stellen dat verzoeker verder liever wachtte tot Z. hem zijn geld zelf om de situatie niet erger te maken. Zij stellen nog verzoeker niet op de hoogte kon zijn van het onderzoek naar de moord omdat dergelijke onderzoeken vertrouwelijk zijn, en ook het dorpshoofd krijgt deze informatie niet. Verzoeker stellen dat zij niet naar Athene wilden gaan omdat zij daar minder beschermd zouden zijn, omdat Albanese daar, net als in België, geen visum nodig hebben. Zij stellen nog dat het zoeken naar en het bewijzen van een alibi nutteloos zou zijn geweest, evenals hulp zoeken van de autoriteiten, een advocaat of een verzoeningscommissie, nu enkel de wetten van de Kanun tellen. Zij verwijzen ten slotte nog naar bronnen die stellen dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om verzoekers voldoende te beschermen.

De Raad stelt vast dat verzoekers' betoog niet volstaat. Zo toont verzoeker ten eerste niet aan waarom hij het geld niet op een andere manier heeft proberen alsnog te verkrijgen. Het louter stellen dat hij liever wachtte om het niet erger te maken overtuigt niet. Men zou kunnen zeggen dat het geld proberen te verkrijgen via een andere manier net de indruk van een doodsbedreiging had kunnen verminderen. Verder volstaat het niet dat een onderzoek vertrouwelijk zou zijn. Buiten de vaststelling dat dit een loutere bewering betreft, ontkent verzoeker niet dat hij op geen enkele manier heeft geprobeerd informatie omtrent de moord te vergaren. Betreffende Athene stelt de Raad vast dat verzoekers plots met een andere versie op de proppen komt. Terwijl verzoeker in de eerste plaats heeft gesteld dat hij

Athene geen leuke stad vindt, zou het nu plots te maken hebben met de verhoogde veiligheid in Ierland. Bovendien heeft verzoeker uiteindelijk toch een aanvraag in België gedaan, waar ook geen visum nodig is voor Albanese, hetzelfde als in Griekenland. Verder stelt de Raad dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd dat het geen zin zou hebben om een alibi, of enige hulp te zoeken omdat enkel de wetten van de Kanun zouden tellen. Verzoekers ontkennen dus niet enige handeling te hebben ondernomen om verzoekers onschuld te bewijzen of hulp te zoeken. Verder blijkt uit de bijgevoegde COI dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming kan bieden. Zij dienen hier echter wel van op de hoogte te zijn. Met hun erg beknopte en selectieve lezing van die informatie, tonen verzoekers niet aan, en zij maken voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen (in het kader van bloedvetes) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Zij maken hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

Tot slot, betreffende de door verzoekers' neergelegde documenten stellen zij dat een dorpshef niet verantwoordelijk is voor één dorp maar voor de hele gemeente, waardoor het wel mogelijk was dat het hun dorpshef was die het attest heeft getekend. Betreffende de brief stellen verzoekers nog dat het slechts om een paragraaf gaat op de identiteitskaart van A. K., waardoor deze verschilt van zijn handtekening. Bovendien is hij deel van de familie van verzoekers dus is er geen reden om aan te nemen dat dit zonder zijn medeweten zou zijn gebeurd.

De Raad stelt vast dat, zelfs indien het dorpshef ook voor hun dorp verantwoordelijk zou zijn, verzoekers niet weerleggen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het gangbaar is tegen betaling valse attesteringen te verkrijgen. Betreffende de handtekening stelt de Raad dat het louter gaat om een bewering dat het om de paragraaf van A. K. zou gaan. Bovendien betwisten verzoekers niet dat er geen enkel ander stuk voorligt om het overlijden van Z. of de daaruit volgende bloedwraak aan te tonen.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 maart 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij geen hulp kunnen krijgen van de autoriteiten. Ze stellen dat ze niet kunnen buigen op bescherming, mede gelet op de corruptie binnen de Albanese politie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissingen wordt vastgesteld in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Verzoekende partijen ontkennen niet dat zij geen beroep hebben gedaan op de Albanese autoriteiten. In de beschikking wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Uit de COI van 27 juni 2018 blijkt dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. In dit geval heeft verzoeker geen beroep gedaan op de politie. Verzoekers verweer dat hij volgens de Kanun tweemaal schuldig zou zijn indien hij klacht zou indienen, en dat hij het daarom niet deed, volstaat niet. Van iemand die (onschuldig) in een bloedwraak verkeert kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om hem en zijn gezin te beschermen. Tot slot wordt nog aangeduid dat verzoeker zich niet eens bij de Albanese autoriteiten ging informeren omtrent bloedwraak.”*

De Raad verwijst naar de bestreden beslissingen waar met betrekking tot de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië, en in het bijzonder het nalaten van verzoekende partijen om deze te benutten, laat staan uit te putten, pertinent en op goede grond het volgende wordt gesteld:

“Wat er ook van zij, uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u bij een terugkeer naar Albanië, niet zou kunnen rekenen op de bescherming en hulp van de Albanese autoriteiten. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of *https://www.cgvs.be/nl* en de COI Focus: Albania:

Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state of https://www.cgvs.be/nl) blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Gelet op voorgaande is dan ook merkwaardig dat u geen beroep deed op de politie in het kader van uw probleem met de familie I.(...) (CGVS p. 11). Dat u dit niet deed omdat in uw regio enkel de regels van de Kanun van tel zijn en u tot tweemaal schuldig zou zijn indien u klacht zou indienen, is niet ernstig (CGVS p. 11, 13). Men kan immers verwachten dat u, iemand die in een bloedwraak verwickeld zit, zichzelf en zijn gezin alles in het werk zou stellen om zich te beschermen. Er kan hierbij van u verwacht worden dat u alle mogelijkheden daartoe in uw land van herkomst uitput. U deed dit echter niet (CGVS p. 11, 13, 14) Dat u zich niet eens ging informeren over de wijze waarop de Albanese autoriteiten omgaan met bloedwraak (CGVS p. 12, 14), doet de wenkbrouwen dan ook ernstig fronsen en zet uw verzoek om internationale bescherming op de helling.

Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Het valt dan ook niet te begrijpen dat u, in de wetenschap dat de familie I.(...) wraak wilde nemen, niet eens een poging deed om bescherming te vragen (CGVS p. 13).

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, hetgeen u ook niet deed (CGVS p. 10, 12, 13) blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer

van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. U dient hen echter wel te informeren over uw probleem, hetgeen u niet deed (CGVS p. 10, 12, 13). Dat u niet buiten uw huis durfde te gaan (CGVS p. 14), kan uw nalatigheid niet vergelijken. U kon immers wel uw reis naar Ierland via de telefoon regelen (CGVS p. 5, 14).

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Uw beweringen dat elk dorp haar eigen regels heeft (CGVS p. 13) en enkel de regels van de Kanun van tel zijn (CGVS p. 10, 11, 12), is dan ook niet ernstig. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Uw these dat deze laatstgenoemde u niet kon helpen omdat u er niet geslaagd bent om 24 mannen te vinden die konden zweren dat u niets met de moord te maken had (CGVS p. 12), kan dan ook niet gevolgd worden.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen." (eigen onderlijning)

Met hun algemeen en niet in het minst onderbouwd betoog ter zitting dat zij geen hulp kunnen krijgen van de autoriteiten en niet kunnen buigen op bescherming, mede gelet op de corruptie binnen de Albanese politie, ontkrachten noch weerleggen verzoekende partijen het voorgaande. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen hun verklaarde problemen nooit bij de Albanese autoriteiten hebben aangekaart, laat staan hiervoor een of meerdere officiële klachten hebben ingediend, waardoor hun argumentatie dat zij niet op bescherming van de Albanese overheid kunnen rekenen niets meer is dan een blote bewering die niet op enige eigen, concrete en persoonlijke ervaring berust, laat staan op meerdere daadwerkelijke

en concrete ernstige pogingen om voor hun verklaarde problemen in het kader van een beweerde bloedwraak, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekende partijen maken aldus geenszins op concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat zij alle redelijkerwijze en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming in hun land van herkomst Albanië hebben benut, laat staan uitgeput, en dat hun nationale autoriteiten hen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 maart 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS